

ת"פ 41041/07/21 - מדינת ישראל נגד גאזי אמארה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 41041-07-21 מדינת ישראל נ' אמארה (עציר)

בפני	כבוד השופטת רות שפילברג כהן
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	גאזי אמארה

גזר-דין

נוכחים: מטעם המאשימה - עו"ד איתי וחניש

מטעם הנאשם - הובא ועו"ד ח'אלד אמארה

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע, על-פי הודאתו מיום בכתב אישום מתוקן מיום 15.12.21, בעבירות של **נשיאה או הובלת חלק של נשק או תחמושת**, לפי סעיף 144(ב) סיפא, לחוק העונשין, התשל"ז-1977; **קבלת נכסים שהושגו בפשע**, לפי סעיף 411 לחוק; **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; **נהיגה ללא רישיון נהיגה (לא הוציא מעולם)**, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961; ו**נהיגה ברכב ללא ביטוח**, לפי סעיף 2(א) לצו בדבר ביטוח כלי רכב מנועים (יהודה והשומרון) (מס' 215), תשכ"ח-1968.

2. **בהתאם לכתב האישום המתוקן**, במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת סמל אמיר עמר (להלן: "החייל") כלוחם בגדוד 13 של גולני. צוין כי הנאשם התגורר בבית משפחתו בכפר כנא, ביחידת דיור בקומה העליונה של הבית. בין הנאשם ובין החייל התקיימו קשרי ידידות. באותו המועד, שהו חיילי גדוד 13 של גולני בבסיס "בא"פ לכיש" לצורך הכנה לקראת תעסוקה מבצעית.

במהלך החודשים שקדמו ליום 10.7.21, שידל הנאשם את החייל, בהצעות חוזרות ונשנות, לספק לו נשק ותחמושת מהצבא, על רקע שירותו בגולני. לאורך אותה תקופה, החייל סירב והתחמק מהצעות הנאשם, אך הנאשם המשיך ללחוץ עליו.

בתאריך 10.7.21, בחצות, עלה החייל לתורנות לילה בבסיס, לצורך שמירה על הציוד והתחמושת של הפלוגה. בשעה 1:00 יצר החייל קשר עם הנאשם ועדכן אותו כי "יש כדורים". הנאשם עדכן את החייל כי הוא מגיע לבסיס. בינתיים, העמיס החייל תשעה ארגזי תחמושת ("ברוסים") של תחמושת מגוונת לשני תיקי גב גדולים.

בשעה 4:00 יצא החייל אמיר עם התיקים עמוסי התחמושת מהבסיס, וחיכה לבואו של הנאשם ברכבו. מספר דקות לאחר מכן הגיע הנאשם לבסיס כשהוא נוהג ברכב, על אף שלא הוציא רישיון נהיגה מעולם. הנאשם והחייל העמיסו על הרכב את התיקים עמוסי התחמושת. לאחר זמן קצר, חזר החייל לבסיס והנאשם חזר ברכבו לכפר כנא, והעמיס את התחמושת לתוך יחידת הדיור בה מתגורר.

בהמשך אותו היום, במסגרת חיפוש כדון, נמצאה ביחידת הדיור תחמושת מסוגים שונים שפורטו בכתב האישום - כדורי 5.56 מ"מ, כדורי 7.62 מ"מ וכדורי 9 מ"מ, וכן נמצא אקדח איירסופט עם קופסת כדורי חרסינה ומיכל למילוי גז של האקדח. עוד נמצאה תחמושת במחסן שבשימוש של הנאשם. **סה"כ נמצאו בבית הנאשם 4,957 כדורי תחמושת שונים, שאת רובם קיבל מידי החייל באותו היום.**

3. ביום 15.12.21 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע בעבירות המיוחסות לו, והצדדים טענו לעונש באופן פתוח.

טיעונים לעונש

ביום 2.1.22 טענו הצדדים לעונש בפניי. ב"כ המאשימה הגיש טיעוניו בכתב, והשלים אותם בעל-פה, והסנגור טען בפניי בעל-פה.

4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 28 ל-48 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים וביקש להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 36 חודשים, בצירוף מאסר על-תנאי, קנס והתחייבות. כן ביקש להורות על חילוט הרכב וההפקדה ע"ס ₪ 15,000 אשר הופקדה לטובת שחרור הרכב.

ב"כ המאשימה טען כי מעשי הנאשם פגעו בערכים מוגנים של הגנה על הפרט מפני שימוש באמצעי לחימה, וכן בבטיחותם של משתמשי הדרך. נטען, כי פגיעת הנאשם בערכים המוגנים עצומה, לנוכח היקף התחמושת אותה קיבל מידי החייל. ב"כ המאשימה הפנה לתזכיר חוק העונשין (תיקונים בעבירות נשק), התשפ"ב-2021, שם נקבע כי מטרת התיקון הנה להחמיר בענישת מבצעי עבירות נשק לנוכח התגברות התופעה של הברחת אמצעי לחימה. נטען כי בעת האחרונה הפכו עבירות הנשק למכת מדינה של ממש, וכי יש לתת לכך ביטוי בהחמרת הענישה. עוד צוין, כי חוק השיפוט הצבאי קובע למעשים מעין אלה עבירה מיוחדת של "הוצאת נשק מהצבא", לצדה נקבע עונש מאסר של 15 שנים.

ב"כ המאשימה ציין כי הנאשם נטול עבר פלילי, הודה וחסך זמן שיפוטי, אך לא נטען בעניינו לקיומם של שיקולי שיקום. צוין עוד כי החייל נדון בבית משפט צבאי לששה חודשי מאסר בפועל, תוך הבאת נסיבותיו האישיות בחשבון. ב"כ המאשימה טען כי יש להבחין בין עניינו של הנאשם כאן ובין עניינו של החייל, שכן הנאשם היה מי ששידל שוב ושוב את החייל לבצע את העבירות, ואילו היה הנאשם נדון בבית דין צבאי היה צפוי לעונש מאסר

ממושך. חלקם של השניים בביצוע אינו שווה, ולפיכך אין לגזור גזירה שווה בעניינם.

5.

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען למתחם עונש הולם הנע בין 5 ל-12 חודשי מאסר בפועל, וביקש לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם לו טען.

ב"כ הנאשם ביקש להשוות בין עניינו של הנאשם כאן ובין עניינו של החייל שנדון בפני בית משפט צבאי, ל-6 חודשי מאסר, וטען כי אילו היה הנאשם נדון בבית דין צבאי היה צפוי לעונש קל מעונשו של החייל. נטען, כי ראוי לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעקרונות השוויון בין נאשמים ואחידות הענישה.

ב"כ הנאשם עמד על ההבדלים המשמעותיים שבין עבירת נשיאת תחמושת והובלתה, להבדיל מעבירות בנשק ממש, והפנה לפער בין העונשים שנקבעו בחוק לעבירות אלה. נטען, כי הנאשם הודה במעשים, חסך זמן שיפוטי יקר, והעדת עדים רבים. הודאתו מלמדת על נטילת אחריות וחרטה. הנאשם בן 36, רווק, ללא עבר פלילי ומדובר בהסתבכותו הראשונה. בסופו של דבר, חרף נוסחו של כתב האישום, לא יוחס לו שידול לביצוע העבירות על ידי החייל. החייל פעל כשותפו של הנאשם לביצוע העבירות, ולא ניתן לקבוע כי הוא ביצע את העבירות כתוצאה משידולו של הנאשם. החייל היה הדמות הדומיננטית, ומי שיצר קשר עם הנאשם, הוא שאסף את התחמושת, ארז אותה בתיקים ויצא עמה מהבסיס, ולאחר מכן העמיס את התיקים לרכבו של הנאשם. החייל הוא מי שמעל באמון שניתן בו, ניצל את היכרותו עם הבסיס ואורחותיו, והוציא בשעת כושר את התחמושת מהצבא. אלמלא החייל, לא הייתה לנאשם גישה כלשהי לתחמושת. צוין עוד כי העונש שהוטל על החייל היה עונש מוסכם שבא בעקבות נסיבות אישיות, וכי יש להתחשב באותה המידה גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם כאן.

ב"כ הנאשם הפנה להנחיית פרקליט המדינה, שלא שונתה עד כה, ובה נקבע כי המתחם שתטען המאשימה בעבירות של נשיאת תחמושת נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד לשמונה חודשי מאסר בפועל, כאשר נקבע כי כשמדובר בתחמושת בכמות גדולה ניתן יהיה לחרוג מהמתחם. נטען, כי המתחם לו טוענת המאשימה מחמיר ואינו תואם את מדיניות הענישה הנוהגת.

עוד צוין כי הנאשם עצור מיום 10.7.21 ואילך.

6.

דברי הנאשם

הנאשם מסר כי אין לו מה לומר, ואביו ביקש עבורו משפט צדק.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים הנפגעים

7. עדים אנו להתגברות חריפה, בבחינת מכת מדינה ממש, בתופעת ההתחמשות בנשק בלתי חוקי, אירועי ירי בנשק בלתי חוקי, פציעה ואף גדיעת חיים בנשק חם, ושימוש בנשק בלתי חוקי לשם ביצוע עבירות רכוש, סחיטה ואלימות.

הערכים החברתיים המוגנים הנפגעים כתוצאה מעבירות של **החזקת נשק ותחמושת, נשיאתם והובלתם** הנם שלום הציבור ובטחונו. בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק, תוך הדגשת הסיכון הממשי לציבור הנובע מעבירות אלה. החזקת נשק ותחמושת על ידי אזרחים יוצרת מטבעה פוטנציאל להסלמה עבריינית או לפעילות עוינת, ונשיאתם והובלתם בידי בלתי מורשים להחזקתם מגבירה פוטנציאל סיכון זה. בהתאם להלכה הפסוקה, חומרת עבירות הנשק מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הטלת עונשי מאסר בפועל, כשנסיבות אישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי.

המדינה עותרת להחמרה משמעותית של הענישה בעבירות נשק, ואולם גם בעבר הרחוק, לדוגמה בע"פ 5220/09 **עוואודה נ' מדינת ישראל** (30.12.09) נקבע כי דרך המלך בעבירות נשק צריכה להיות ככלל מאסר מאחורי סורג ובריח.

8. פסיקתם של בית המשפט העליון ובתי המשפט המחוזיים מהשנים האחרונות הובילה במוצהר קו של החמרת ענישה בעבירות נשק, תוך התערבות בגזרי דין של ערכאות נמוכות יותר, אף בניגוד לכלל הנוהג לפיו ערכאת הערעור ממעטת להחמיר בענישה. גישה זו מבטאת את ההכרה בהתפשטות המדאיגה של עבירות הנשק, בעליית רמת האלימות בחברה, ובסיכון הממשי לציבור, בשל השימוש התדיר בנשק לפתרון סכסוכים ולשם ביצוע עבירות.

ראו לעניין זה את דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (5.11.19), דברי כב' הש' אלרון, בפסקה 17):

"בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים. כך למשל, בעניין עמאש צוין כי: 'רבות נאמר ונכתב על הרעה החולה הפוקדת את מקומותינו ומותירה חלל והרס, היא התופעה של שימוש בנשק חם ברחובה של עיר, גם בשל סכסוכים בעניינים של מה בכך. בית משפט זה חזר והתריע מפני התפשטות התופעה, וקבע באופן ברור כי יש להילחם בה ולמגרה באופן הנחרץ ביותר' (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 20 (17.9.2015); ראו גם: ע"פ 4611/18 נאסר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה

5 (10.3.2019); ע"פ 5015/15 מדינת ישראל נ' ריאן [פורסם בנבו] בפסקה 12 (29.3.2016).

דברים אלו אף באו לידי ביטוי לאחרונה בדברי הנשיאה א' חיות בטקס פתיחת שנת המשפט הנוכחית של לשכת עורכי הדין בנצרת:
'מערכת בתי המשפט משקיעה מאמצים רבים בתחום זה, ובית המשפט העליון התווה וממשיך להתוות הלכות לאורך השנים באשר לרמת הענישה ההולמת את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובאשר לביטוי העונשי ההולם המתחייב מכך.'
בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך."

9. אמנם מדובר בתחמושת ולא בכלי הנשק עצמם, שכן לנאשם בפני מיוחסת עבירה של נשיאת תחמושת והובלתה, עבירה שהנה בהתאם לסעיף החוק, **עבירה מסוג עוון**, לצדה נקבע עונש מרבי של שלוש שנות מאסר - כך שהמחוקק מלכתחילה ייחס לנשיאת תחמושת חומרה פחותה ביחס לעבירות נשק אחרות, ולא הבחין בין נשיאת כמות מועטה של תחמושת ובין נשיאת כמות רבה ממנה, ואולם, כפי שפורט, מדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות מחמירות במיוחד, ושלצידה בוצעו עבירות נוספות, בהן עבירה מסוג פשע.

ב"כ המאשימה הפנה **לתזכיר חוק העונשין (תיקונים בעבירות בנשק), התשפ"ב-2021**, בו מוצע להחמיר את העונש הקבוע בצד העבירות של החזקה, רכישה, נשיאה או הובלה של "חלק נשק מהותי" אשר יוחר, בהתאם להצעה, משלוש שנות מאסר לחמש שנות מאסר. צוין בתזכיר כי המטרה הנה להחמיר העונש בגין עבירות המבוצעות בחלקי נשק עיקריים, בלעדיהם לא ניתן לבצע ירי, ויש בתזכיר ללמד על מגמת החמרה כללית לגבי עבירות נשק.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

10. הנאשם קיבל לידיו מחייל צה"ל עמו הייתה לו היכרות מוקדמת, כמות רבה מאוד של תחמושת, הכוללת כדורים לנשק מסוגים שונים. ביחידת הדיור שבה התגורר נמצאו קרוב ל-5,000 כדורי רובה ואקדח בסך הכל.

כתב האישום המתוקן נושא אופי של שידול מפני הנאשם כלפי החייל, הצעיר מהנאשם בשנים רבות. מצוין במפורש שהנאשם שידל את החייל כדי שהחייל יספק לו תחמושת מהבסיס בו שירת באותה העת, אולם בסופו של דבר, בכתב האישום המתוקן לא מיוחסת לנאשם עבירת שידול לעבירות אותן ביצע החייל.

לנאשם שבפני מיוחסים קשירת קשר עם החייל, קבלת התחמושת מידי שהנה בגדר נכס שהושג בפשע, נשיאת התחמושת והובלתה מן הבסיס אל דירתו, ועבירות הקשורות בנהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח.

בנוסף, נתפסו בחיפוש בבית הנאשם תחמושת נוספת וכן אקדח איירסופט.

הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן משמעותית. כמות התחמושת הניכרת שאותה הוביל הנאשם לביתו והחזיק בה, ושידולו של החייל לאורך תקופה ממושכת להעביר לידי תחמושת, הן נסיבות מחמירות. כתב האישום מציין כי הנאשם, לאורך תקופה של מספר חודשים, פנה בהצעות חוזרות ונשנות לחייל, לספק לו נשק ותחמושת מהצבא, ואף שהחייל סירב בתחילה, הנאשם המשיך ללחוץ עליו, עד שביצע את חלקו בעבירות. מעשיו של הנאשם מאופיינים בתכנון שקדם לביצוע העבירה, ונראה כי היוזמה לגנוב תחמושת מצה"ל באמצעות החייל הייתה יוזמתו, אותה קידם לאורך כל תקופת השידול. בנוסף, בהתאם לסעיף 40ט(2) לחוק העונשין, לפיו ראוי לבחון את **"חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה"**, ניתן להתרשם כי הנאשם היה זה שניצל את השפעתו על החייל, ולא להיפך, ובכך נסיבה יחסית לחומרה.

11. לקבלת תחמושת שהוצאה מרשות צה"ל, בהיקף האמור, והעברתה בידיים בלתי מורשות למקום מסתור, פוטנציאל נזק עצום. תחמושת כזו עלולה לשמש בידי עבריינים העושים שימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים, לפגיעה בחיי אדם ובשלמות הגוף והיא מסכנת אזרחים תמימים וחפים מפשע, הנקלעים לעיתים שלא מרצונם לזירות עבירה בהן מבוצע ירי חי. אלמלא נתפס הנאשם בכך, הפצת כמות כה רבה של תחמושת צה"לית הייתה עלולה להסתיים בנזק משמעותי לציבור ובפגיעה ניכרת בביטחון האישי. כאמור, לנאשם מיוחסת, בנוסף להחזקת התחמושת, גם עבירה של **קבלת נכסים שהושגו בפשע**, לפי סעיף 411 לחוק העונשין, המבטאת את אלמנט הגניבה מצה"ל, ושהנה עבירה מסוג פשע, אשר העונש בצדה הנו שבע שנות מאסר. שילוב העבירות, שלצדן גם נהיגה בפסילה, מגבש פגיעה משמעותית וברמה גבוהה בערכים המוגנים.

מקובלת עלי טענת המאשימה כי יש להטיל ענישה מחמירה ומרתיעה על מבצעי עבירות מעין אלה, אשר תשקף את החומרה הטמונה במעשים, את הנזק הפוטנציאלי לציבור ואת הפגיעה הניכרת בתחושת הביטחון האישי בקרב הציבור.

12. ב"כ הנאשם הפנה **להנחית פרקליט המדינה 9.16** אשר פורסמה ב-7.8.16, בה פורטו מתחמי ענישה בעבירות הנשק, אשר נגזרו מפסיקת בית-המשפט העליון (על הצד המחמיר), ואשר בהתאם להם תטען התביעה. נקודת המוצא העונשית, כך נקבע בהנחיה, הנה דרישה להטלת עונש **הכולל רכיב של מאסר בפועל לתקופה ממשית**, גם אם המדובר בעבירה ראשונה, למעט במקרים חריגים. בהתאם להנחיה, התביעה טוענת למתחמי מוצא **בעבירה של נשיאת תחמושת**, מתחם הנע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

עיינתי בהנחיה והתרשמתי כי עבירות הקשורות בתחמושת ללא נשק נלווה אכן הוגדרו בהנחיה כעבירות המצויות במדרג נמוך יחסית של חומרה, אך נקבע בהנחיה עצמה כי מתחמי המוצא שבה נקבעו בהתייחס למקרה הגנרי הפשוט של העבירה, שלא בנסיבותיה החמורות יותר. באשר להחזקת תחמושת, צוין בפירוש, כי כשמדובר בתחמושת בכמות גדולה יהיה מקום לחרוג לחומרה ממתחם זה.

מכל מקום, מאז הוצאה ההנחיה ועד היום ניתן להתרשם מקו ברור בפסיקת בית המשפט העליון, ובתי המשפט המחוזיים, להחמיר בענישה של מבצעי עבירות נשק, השוללת כמעט לחלוטין ענישה שלא על דרך של כליאה.

מדיניות הענישה הנוהגת

13. בעבירות הכרוכות בהובלת ונשיאת תחמושת בהיקף גדול עמו כאן, השיתו בתי המשפט עונשים הכוללים מאסרים בפועל לתקופות שונות, בדרך כלל בצירוף רכיב עונשי כספי, הכל בכפוף לנסיבות ביצוע העבירות, ובכפוף לנסיבות האישיות של העבריין. קיים קושי לאתר בפסיקת בתי המשפט מקרים הדומים בנסיבותיהם למקרה שבפניי, ובפרט בהקשר לכמות הרבה של תחמושת שהובלה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסקי-הדין הבאים:

א. ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (5.11.19) - המשיבים הורשעו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ובעבירות בנשק, על רקע סכסוך, לאחר שהצטיידו באקדחים ונסעו ברכב מספר פעמים מול המתלונן שעמד ליד ביתו, תוך שהם יורדים לעברו מתוך הרכב באקדחים, עד שהמתלונן נפגע בבטנו ונזקק לניחוח. במקום אחר, אחד המשיבים ירה באקדח לעבר מתלונן נוסף, אשר נפגע בירך, וירה לעבר אנשים נוספים שלא נפגעו. בית-המשפט המחוזי הטיל עליהם עונשים של 24, 42 ו-50 חודשי מאסר בפועל. המשיבים הגישו ערעור על חומרת העונש והמדינה הגישה מצדה ערעור על קולת העונש. בית-המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה ודחה את ערעורם של המשיבים, כך שעונשים הועמדו בטווח שבין 3.5 ל-6 שנות מאסר.

בית המשפט העליון ציין בפסק-דינו כי יש להורות על החמרה בענישה בכדי לקדם ולהגן על הערכים שביסוד עבירות הנשק, ובכך לבלום את נפוצותן ההופכת ל"מכת מדינה" ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן. נקבע כי כלפי עבירות הכוללות שימוש בנשק חם כאמצעי ליישוב סכסוכים יש לנקוט מדיניות ענישה מחמירה, שכן הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף חייהם של חפים מפשע. עוד צוינה הקריאה הציבורית להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק ולהחמרה במדיניות הענישה.

מפי כב' השופט מזוז צוין שם: "המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק".

אף שהדברים האמורים תקפים לכלל עבירות הנשק, דומה כי במקרה דנן ההתייחסות הקונקרטית של

בית-המשפט העליון בקביעת רמת הענישה הראויה, הנה לעבירות הכרוכות בירי בנשק חם בהן טמון סיכון מידי, ממשי ובהסתברות גבוהה לחיי אדם. מכל מקום, אין בפסק-הדין כדי ללמד על מדיניות ענישה נהוגת בעבירה של הובלת תחמושת בהיקף ניכר.

ב. ת"פ (מח' ב"ש) 36830-04-14 **מדינת ישראל נ' כ"ץ** (15.1.15) - הנאשמים, אב ובנו, סחרו ברימוני רסס צהליים, ובכמות של 3,650 כדורי אקדח 9 מ"מ. הבן הורשע בקשירת קשר לפשע ועבירות בנשק, והאב הורשע במתן אמצעים לביצוע פשע. לעניין האישום הנוגע להובלת כדורי האקדח נקבע **מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל**, והוטל עונש כולל המתייחס לשתי העבירות המיוחסות ובהן עבירת פשע (שכן הובלת הרימונים הוגדרה כהובלת נשק), למשך **40 חודשי מאסר בצירוף מאסר על-תנאי וקנס בשיעור של 30,000 ₪**.

ג. ע"פ 6371/11 **מדינת ישראל נ' הייבי** (18.12.11) - בית-המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשם של שלושת המשיבים, אשר הורשעו בעבירות נשק הקשורות בכדורי תחמושת, פגזי זיקוקין ואקדחים, כך שיעמדו על 35, 44 ו-52 חודשים.

במקרה זה, עיקר האישומים התייחסו לעבירה החמורה יותר של **סחר בנשק**, ומכאן חומרת העונשים.

ד. ת"פ (פ"ת) 46659-09-20 **מדינת ישראל נ' אלסעדי** (22.12.20) - גזר-הדין אינו מצוי במאגרים המשפטיים, והמאשימה לא הגישה לעיוני עותק פיזי ממנו. אף לא צוין בטיעוני המאשימה כי על-גזר הדין הוגש ערעור ההגנה, שהתקבל חלקית.

עיינתי, לפיכך, בעפ"ג (מרכז) 12781-02-21 **אלסעדי נ' מדינת ישראל** (18.4.21), שם צוין כי המערער, תושב השטחים, הורשע, לפי הודאתו, בעבירות של החזקת ונשיאת תחמושת ובכניסה לישראל שלא כחוק, לאחר שנכנס מג'נין לשטחי ישראל, נסע בסיוע אחר לירכא, שם פגש אחרים שמסרו לו כ-10,000 כדורי תחמושת מסוג 5.56 מ"מ הנתונים בארגזי תחמושת צבאיים, תמורתם שילם סך של 38,000 ₪. **נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל**, ונגזרו 18 חודשי מאסר בפועל. בדיון בערעור, קיבלו ב"כ הצדדים את הצעת בית-המשפט להפחית מרכיב המאסר בפועל, כך שיועמד על **15 חודשי מאסר**.

14. **ב"כ הנאשם הפנה** לת"פ (נצ') 45050-09-20 **מדינת ישראל נ' ח'מיס** (24.12.20), שם הנאשם הורשע, לפי הודאתו, בעבירות של רכישת נשק והחזקתו, לאחר שנפגש עם חייל צה"ל, במקום ציבורי, שם העביר החייל מרכבו לרכבו של הנאשם ארגז ובו 40 מחסניות טעונות בכדורי 5.56 מ"מ, שהכילו למעלה מ-1,000 כדורים, ושילם תמורתו לחייל סכום של 2,700 ₪. **נקבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-15 חודשי מאסר**. צוין כי המאשימה טענה למתחם ענישה

הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-24 חודשים, אך נקבע כי המתחם חמור מדי בנוגע לרף העליון, אשר אינו נתמך בפסיקה אליה הפנתה המאשימה. בהתחשב בהרשעה קודמת דומה של הנאשם, בגינה הוטל עליו צו מבחן, הוצב עונשו בחלק המרכזי של המתחם, והוטלו - **10 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 25,000 ₪.**

15. ניתן לעיין עוד בת"פ (מח' ב"ש) 34084-03-20 **מדינת ישראל נ' פריגאת** (14.9.20), בעניינו של נאשם 1, אשר נמצא כמי שסייע לאחר בהחזקת תחמושת, נשיאתה והובלתה, לאחר שעזר לנאשמים אחרים להעמיס לרכב ולהוביל 4,500 כדורי 5.56 מ"מ שנאספו על ידי אחר משטחים צבאיים לאחר, ונמכרו בתמורה ל-6,000 ₪. באישום נוסף, נמצא הנאשם 1 כמי שסייע לאחר לסחור בחלק של נשק מסוג 16M ולהובילו. נגזרו במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש **16 חודשי מאסר בפועל**. בגזר-הדין צוין כי ההסדר נומק בקשיים ראייתיים, כי הנאשם הודה, נטל אחריות, ואין לו עבר פלילי, וכי ניתנה בעניינו המלצה חיובית משירות המבחן. על נאשם באותה הפרשה הוטלו **11 חודשי מאסר בפועל** (נאשם 3, גזר-דין מיום 14.7.20), אף זאת במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש.

16. נוכח המגמה הברורה העולה מן הפסיקה בעת האחרונה, לפיה יש להחמיר בענישה בעבירות נשק ככלל, ומאידך בהתחשב בכך שהחוק לפי נוסחו היום מגדיר העבירה של נשיאת תחמושת והובלתה כעבירת עוון; ובכדי להעביר מסר ברור כנגד המבקשים לסחור תמורת בצע כסף בתחמושת צה"לית בהיקפים כה משמעותיים; ובשים לב להיקף הרב של כדורי תחמושת אותם הוביל הנאשם לביתו, וליתר העבירות המיוחסות לו שאף בהן טמון סיכון ממשי לציבור - **אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות נע בין 10 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר בפועל.**

גזירת עונשו של הנאשם

17. הנאשם בן 35, רווק, הודה במסגרת הסדר טיעון ונטל אחריות ובכך חסך זמן ציבורי, ואת הצורך בהעדת עדים רבים.

אין לנאשם עבר פלילי או תעבורתי.

הנאשם שוהה במעצר מאחורי סורג ובריה מיום 10.7.21 ועד היום.

18. לא נטען כי בעניינו של הנאשם בפניי מתקיימים שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם, ולא נטען כי הטלת עונש מאסר תפגע באופן בלתי מידתי בנאשם או במשפחתו.

לא הובא בפניי מידע על אודות עיסוקו של הנאשם טרם מעצרו.

19. טיעוני הסגור התמקדו בעיקרון האחידות בענישה, ביחס לעונש שנגזר על החייל אשר סיפק לו את התחמושת, עליו הוטלו בגזר-דינו של בית הדין הצבאי במחוז הצפון, ביום 11.8.21, 6 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען, כי חלקו של הנאשם בעבירות פחות מזה של החייל, וכי חלק זה התמצה בהובלת התחמושת מהבסיס הצבאי אל ביתו, לעומת החייל, אשר היה מי שמעל באמון שניתן בו, נשא ונטל את התחמושת, ארז אותה בתיקים, הוציא אותה אל מחוץ לבסיס, והעמיס אותה לרכבו של הנאשם.

20. איני סבורה כי ניתן לקבוע, בהתאם לנסיבות שבפניי ולאחר עיון בגזר-דינו של החייל אותו הגיש הסגור לעיוני, כי חלקו של הנאשם כאן פחות מחלקו של החייל, זאת בעיקר בהתייחס לעובדות האישום המלמדות על הפעלת לחץ ממושך של הנאשם על החייל לספק לנאשם נשק ותחמושת מהצבא, הצעות אותן דחה החייל בתחילה, עד שלבסוף שיתף פעולה, לאחר שהנאשם המשיך ולחץ עליו. חלקו של החייל אכן מאופיין במעילה חריפה באמון שניתן בו, ואולם לאחר שסיים את שלב הוצאת התחמושת מרשות צה"ל, היה זה הנאשם שהוביל את התחמושת לביתו, והחזיק בה באופן שעשוי ללמד על כוונה להשתמש בתחמושת או לסחור בה ולהפיצה לשימוש דורשיה, ומכאן שבמעשיו של הנאשם היה טמון סיכון משמעותי ביותר לשלום הציבור.

כמו-כן, מעיון בגזר הדין של החייל נלמד שנזקפו לזכותו נסיבות חיוביות - כגון שיתוף הפעולה שלו בחקירה שבה הוביל למציאת התחמושת בביתו של הנאשם, החזרת התחמושת לצבא בעקבות מעצרו של הנאשם, איומי הנאשם על החייל בעימות שנערך ביניהם והלחץ שהפעיל הנאשם עליו, התנדבותו של החייל לשירות צבאי ושירותו באופן תקין במשך כשנה וחצי עד להסתבכותו, חרף לחצים מסביבתו ומהחברה אליה משתייך. כל אלה הובילו את בית הדין הצבאי לאמץ הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש, כאמור 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצירוף מאסר על-תנאי, קנס בסך 7,000 ₪ והורדה לדרגת טוראי. נסיבות מיוחדות אלה שנלקחו בחשבון לטובת החייל אינן רלוונטיות לנאשם, והן מבדילות בין השניים מהותית.

יחד עם האמור, לא אתעלם מעיקרון אחידות הענישה. העונש הקל במיוחד אשר הוטל על החייל ילקח בחשבון, בין יתר השיקולים, בהחלטה היכן להציב את העונש במתחם העונשי.

21. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 2646/15 **מדינת ישראל נ' שאדי אבו בכר** (16.7.15), שם דובר בענייניו של משיב, אשר הורשע בהחזקת כמות של הרואין יחד עם אחר ונגזרו עליו 34 חודשי מאסר בפועל. נקבע בגזר-דינו כי חלקו היחסי בעבירה הוא הגבוה מבין השניים, בהתחשב בכך שהסמים הוחזקו ברכבו, בו נהג, וצוין כי על האחר נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל. בית-המשפט העליון ציין בפסק-הדין, בדעת רוב, כי עונשו של המשיב ניצב למול עונשו של האחר, ואף שחלקו גדול יותר הוא אינו בלעדי. נקבע כי העונשים מקיימים יחס הולם לנסיבות האינדיווידואליות של כל אחד מהם, בהתחשב בעקרון אחידות הענישה, וכי האיזון שנערך בין עונשיהם ראוי ומקובל. צוין כי עונשו של המשיב יכול היה להיות חמור יותר, אך בשים לב לעקרון אחידות הענישה והרצון שלא ליצור פער מהותי בין עונשיהם, הערעור נדחה.

הדברים תומכים אפוא בהטלת עונש מאסר שישקף את החומרה הגלומה במעשי הנאשם, ביחס למעשיו של הנאשם, חייל צעיר, שהנאשם הפעיל עליו לחצים לא מבוטלים לבצע העבירות. בפסק הדין בע"פ 6544/16 ניסנצויג נ' מדינת ישראל (21.2.17), גם אליו הפנה הסנגור, צוין כי **"יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות, ובאותן נסיבות"**, כך שיש להביא בחשבון גם את המסכת העובדתית השונה הרלוונטית לנאשם ולחייל בפרשה שבפניי. עוד צוין בפסק-דין זה, והדברים יפים גם לעניין שבפניי כדלקמן:

"יש לזכור כי קשה להשוות לחלוטין בין שני נאשמים, אף מבצעים בצוותא, שכן כל אחד ונסיבותיו שלו. 'מלאכת קציבת העונש אינה תרגיל אריתמטי לחישוב תרומתו העבריינית של פלוני ביחס לתרומתו העבריינית של אלמוני באותה הפרשה. כך, אל לפעולת גזירת העונש להדמות לפעולת העתקה והדבקה, מעונשו של פלוני לעונשו של אלמוני, רק בשם עקרון אחידות הענישה' (עניין פיצו, פסקה 23)." שם, בפסקה 9.

22. בהתאם לכל שפורט לעיל, ובהתחשב במדיניות ההחמרה בענישה הנוהגת בעת האחרונה ביחס לעבירות נשק, ראוי להטיל על הנאשם מאסר בפועל המצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם אותו קבעתי, וזאת בשל העובדה כי מדובר בהרשעתו ובמאסרו הראשון של הנאשם, ולאור העונש שהוטל על החייל המעורב בפרשה, ויחד עם זאת, בהעדר ראיות בדבר קיומם של שיקולי שיקום או נסיבות חריגות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם.

סוף דבר

23. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר מיום 10/7/2021 ועד היום.

ב. 8 חודשי מאסר על-תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת נשק מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על-תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת נשק מסוג עוון, עבירת קבלת נכסים שהושגו בפשע או נהיגה בפסילה.

ד. קנס בסך 15,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו שירוצו במצטבר לכל עונש מאסר אותו מרצה, הקנס ישולם מתוך הפיקדון שהופקד עבור החזרת הרכב התפוס, אשר לא יחולט.

ה. פסילת רישיון נהיגה למשך 6 חודשים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר הנוכחי. נרשמת כעת

הצהרתו של הנאשם כי לא הוציא מעולם רישיון נהיגה. הצהרה זו תשמש לתחילת מרוץ ימי הפסילה תחת הפקדת רישיון.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' אדר א' תשפ"ב, 09 פברואר 2022, במעמד הצדדים.